

Az ideai farsang fénypontja

Összegyetemi bál a Hungária összes termeiben

Bál volt, bál! Nagy bál! A böző helyeken különböző módokon elkövetett bestiális gyilkosságokat, kassza- és egyéb fúrásokat. De legyen a mi erényünk a mértéktartó tárgyilagosság. Tehát: Bál volt, bál! Nagy Bál! Az ideai farsang hetyepo... Ejnye, a szokás hatalma gonoszokodik a tollal... Mert az az igazság, hogy az összegyetemi bál, amelyet idén a Hungáriában rendez-

tek meg, valóban jól sikerült. Volt nyitó-palotás, az egyetemi táncsoport (JATE!) előadásában, volt tömegtánc, volt tömeghangulat, volt... volt minden. Jól szórakoztunk a József Attila Tudományegyetem ideai farsangi bálján. A papírfüzérek és lampionok alatt a földszinti asztaloknál ülve, vagy táncolva közösen, a zenekar előtt, s fenn, a Rózsaszín teremben is, az egyetemi zenekar modern hangvételű zenélése mellett — egészen hajnalig, lábak, karok, szemek és — szívek elfáradásáig.

Karnevál hercege ezúttal sem jelent meg a bálon, de megjelent helyette sok-sok fiatal. S a fiatalok között fiatalos kedvvel, mosolygva ott láttuk egyetemünk professzorait, oktatóit. Ki törődött ott Karnevál herceg távolmaradásával?

Csak akkor komorodtunk el pillanatra, amikor megváltottuk a borsos árú beléndőjevet.

Báli morzsák

Zene

A Hungária „összes” termeiben 3 zenekar játszott. A nagyteremben a „zakók” — a Hungária zenekar, a márványteremben a „vonalasok” — mármint az egyetemi „The Lines” zenekar és a bárban egy zongora — dob — dizőz trió. A zenekarok között „ki mit tud” vetélkedőt feltétlenül a The Line nyerte színvonalas, modern, kitűnő játékkal. A „sramlitánczenét” szolgáló Hungária zenekar csak második, a bár „vegyszermása” pedig harmadik lett — jazzszerű muzsikájukkal.

Szünet

A szünet egy bálon ugyebár nem más, mint szükséges rossz. Most azonban a zenekarok között munkamegosszólást tapasztalhattunk. Valahol mindig volt zene, lehet, hogy csak véletlenül, de mindig volt. — Mikor az egyik zenekar pihent, a tömeg oda vándorolt ahonnan zené hallott — ha egyáltalán befért.

Báli vice

— Mi az abszolút lehetetlen? — Szófavíró az azt képzelni, hogy konyak, vagy valakit megtalálni ebben a nagy tömegben.

Egyéb

Szólni kell az „apróbságokról” is. — Időnként pokoli meleg volt, különösen a bárban: kis helyfűtés, sok ember, erős italok, drágaság. A ruhatár sem változott — most is „sorbanállásos” és 1 forint volt.

Tévedés

3 óra 45 perckor az egyetemi zenekar vezetője bejelentette, hogy a maguk részéről befejezték és nyugodalmas jó éjszakát kívánt. De kérem, jó éjszakát — hajnali háromnegyed négykor?!

Zárszó

Minden elfoglaltság nélkül mondhatom, hogy jól sikerült az ideai egyetemi bál és egészen jól éreztük magunkat.

M. R.

Polltechnika
A megnyitó után a zenekar óriási lendülettel fogott melódiateremtő munkájához. Erre a mikrofon „megsüketült”. Pillanatnyi koncentráció után eldöntötték, hogy meg kell javítani. Ennek következtében az egész zenekar ott nyüzsgött az erősítő berendezés körül, majd egyikük a mikrofonhoz lépett és bejelentette: „Mikrofon próba egy... kettő... három.” Ajánlatunk: mikrofon próba... re... mi — így stilszerűbb.

Tánc
Minden bál lényege a tánc. E művelethez azonban hely is szükséges. Bálunkon viszont az egy főre jutó talpalattal parkett terület nagysága a sokévi átlag alatt volt. Így tánc címén érdekes mozgáskompozíciók jöttek létre — helybenjárás rugózással 4/4-es ütemre, úgy globálisan pedig az egész úgy festett, mint az a bizonyos Braun-féle mozgás.



Az emeleti „szalában” a nyitó palotás lassabb, ünnepélyesebb lépéseit, figuráit föl váltották mai táncaink jóval gyorsabb és kevésbé ünnepélyes figurái. Itt még csak tangót játszik a zenekar. Két órával később már csak twistet játszottak.



A palotás tánc egyik résztvevője

Problémák, kívánságok: józan tükörben

Egyetemista házaspárok lakásgondjairól

Az egyetemista házasságok között a legkülönbözőbb típusok szerepelnek. Találkozunk felelőtlen elhatározásokkal: ismerkedés a Hungáriában, pár nap múlva az anyakönyvvezető előtt, pedig válás. Közben a lányt márfél hét házasság után kitették a kollégiumból. pénz nem volt albérletre sem, és albérlet sem volt: a lány egy hónapig a pályaudvaron éjszakázott. A másik szélsőséges változatot a lassúbb tempó és a számítás jellemzi: vannak, akik szegedi állásnak és személygépkocsinak mondanak igent.

A házasságok között viszonylag kevés olyanra bukkantam, ahol sem a fiú, sem a lány nem szegedi, és mindketten tanulnak. Ok ritkán kényszerülnek albérletben keresni otthon. A Tanárképző Főiskolán 1024 hallgatóból húsz asszony és két férj tanul. Őt lányának a férje vagy a tudományegyetemre vagy a főiskolára jár. B-né Dorozsmán lakik, F-né és Cz-né viszont naponta teszi meg az utat az előadótermekig. Hódmezővásárhelyről.

Vidékieknek házasodni meg gondolatlanság?

„Lakást kapni úgyis teljesen reménytelen — mondta M. Ezért meg gondolatlanságnak tartom, ha két vidéki fiatal köt házasságot. Mi messze lakunk, háromszáz forintot fizetünk csak a lakásért. Fürdőszoba természetesen nincs, városi fürdőbe kell járni, ami költséges dolog. Az ösztöndíjunkat teljesen feléltük. Könyvekre, szórakozásra, sőt ruhára sem jutott. Reggel nyolctól este tízig a könyvtárban töltöttük napjainkat. Az út a lakásunkig túl hosszú. Jeles rendűek voltunk mind a ketten. Sok áldozatot követel a házasság mindkét részről. Szerencsém van, hogy rendes asszony a házinénink — sohasem veszekedtem vele.”

Laci bement a dékáni hivatalba. Elkéserítette, hogy ösztöndíjuktól is alig képesek kifizetni a szoba árát.

Valakitől hallotta, hogy egy diákszállóban külön szobákat biztosítanak egyetemista házaspároknak. A hivatalban az illető, akihez felvilágosításért fordult, mosolygott...

— Házassági segély sincs? — kérdezte Laci.
— Albérletpótlék. Más nincs.
— Olyan sok a kiadásunk...
Az illető, akihez fordult, mosolygott:
— A szülők anyagi helyzete alapján kapják továbbra is az ösztöndíjat.
— Nem lehetne...?

Laci hallotta a saját hangját, és észrevette, hogy dadog. A keze és az arca melegebb lett. A hivatalban az emberek munkájuk fölé hajoltak. Az az illető továbbra is mosolygott, és a fiú kegyetlennek találta ezt a hangtalan nevetést.

Egy hónap után száz forint emelés

Aki ismeri az albérleti viszonyokat, azt tudja, hogy havi kétszázötven forint nem sok egy ágyért, s egy helyiségről, ahol nem áznak meg az otlakók. O-t, miután férjhez ment, kitették a kollégiumból: mondván, hogy zavarná a közösségi életet. Az igazgató azert segíteni igyekezett: megengedte O-nak, hogy továbbra is bejárjon mosni, fürödni. A tanév már elkezdődött, és a házaspár örülhetett, hogy egyáltalán talált valami megoldást. Az „albérlet” az udvarban, hátul helyezkedett el. Az „ablaknak” nevezett rés, amelyen üveglap feszült, a WC-re nézett. O-ék, bár nem lehetett a szobából egyenesen rálátni, tudták, hogy tőlük jobbra mindjárt a disznóól következnek. A szoba a bejáraton át kapta világosságát: a fény az ajtó hasadékaiban keresztül szűrődött be. A könyveket nem tudták hova tenni: a szoba kicsinyke volt, s a mennyezet ferde volt. De nem zavarta őket senki, s talán ez volt az egyedüli jó, amit a 250 forintos albérleti díjért kaptak. Egy hónap elteltével aztán a háziasszony többet kért száz forinttal. Azt mondta, utána nézett, mások mennyiért kapnak albérletet. Az utcában, ahol O-ék éltek, szűkek és keskenyek voltak az ablakok.

A hasonló felsorolásokat még lehetne szaporítani. Házaspár ötszázon alul alig kap szobát. A többség azonban rendezettebb körülmények között lakik. A és E.

F. I.

Tetszett — nem tetszett

Tetszett, hogy a földszinti nagyteremben legnagyobbították a táncteret, de nem tetszett, hogy az egyetemi zenekar szünet után mikrofonpróbát tartott...

Tetszett, hogy a vendégeket rendkívül udvariasan fogadták a bejáratnál, de nem tetszett, hogy a „foglalók” nem minden esetben ülhetek előre lefoglalt asztalaikhoz...

Tetszett, hogy az egyetemi zenekar színvonalas ze-

nével szórakoztatta a vendégeket, de nem tetszett, hogy a Hungáriában rendezett bála húszforintos jegyeket árúsítottak...

Tetszett a hangulat, a vidámság, de nem tetszett, hogy a hírnevére jogosan büszke Hungária személyzete nem tudott felkészülni a ruhák megfelelő tárolására és így az összetört fogásról a földre hullottak a télikabátok...



Sáray Ferenc félv.

Voltak persze szünetek is, asztal mellett üldögéléssel, kedélyes beszélgetéssel, pohárcsengéssel s itt-ott énekszóval. Egy ilyen asztal mellett szórakozó társaságra figyelt fel fényképésznünk. Hogy kire az asztalnál ülők közül, azt nem nehéz kitalálni.

idén diplomát kapnak. Az egyetem befejeztével önálló, szüleiktől különálló lakást szeretnének.

Nem mindig jó a szülőkkel együtt sem

E-ék is szüleiknél laktak, mielőtt megszületett kisfiuk. Otthon kibírhatatlannak érezték a helyzetet a fiatalok. „Anyám mindenbe beleszólt: miért most mosok, miért megyünk sétálni, vagy éppen miért tartózkodunk otthon. Ha sügtem valamit férjemnek, közbeszólt: az nem úgy volt, hanem... Órákig járkált néha az ajtómonk előtt. Most már jobb. Nemrég szoba-konyhás lakást kaptunk, a férjem révén.

— A gyerek nem akadályoz a tanulásban?

— Nekem rengeteg örömet szerez Miklóská. Nappal a lyukasórákban tanulhatok. Este pedig, ha elaludt, otthon is elővehetem a jegyzeteket. A baj inkább abban van, hogy elkényeztettem a férjem. A háztartási munkát, a takarítást magamnak kell megcsinálni.

KG-néék decemberben kaptak szövetkezeti lakást. Azelőtt három család húzódtott meg apósáéknaál. Így könnyebb már. Ha beteg a kislány, a napköziből hazaadják. Ekkor támadnak csak tanulási nehézségeik: Zsuzsi beszél már, de nem tudja megérteni, hogy anyuka vizsgálja fog. Egy fizetésből élnek, a férj tudományos munkát folytat, s tanít is, de segít otthon.

A megoldás útját keresni kell

Ideális lakásra talált E. és A. A József Attila Diákotthon negyedik emeletén laknak, kollégiumi díjat fizetnek. Nemrég megszületett kislányuk. A házasság növelte felelősségérzetüket: E. jeles, A. kitűnő rendűséggel fejezte be a félévet.

Fiatal egyetemi oktatók lakáshelyzetéről közölt a lap nemrégiben a két egyetemen folytatott felmérés alapján tanulságos cikket. Az a felmérés vétele föl velem a tollat, hogy ezt a riportot megírjam. Hiszen ezek a felsorakoztatott példák is bizonyítják: lakásproblémája van az egyetemi és főiskolai hallgatóknak is — különösen, ha összeházasodnak.

E. és A. leginkább szerencsés helyzetét nem véletlenül hagytam a riport végére. Azt hiszem: a megoldást ilyen irányban kellene keresni. Emberek nem játszanak felelőtlenül az életükkel, még ha egyetemisták is. Nem hiszem, hogy sokkal többen kötnének házasságot, mint most teszik, ha például a három felsőoktatási intézmény szervezett formában megpróbálná biztosítani valamelyik kollégiumban vagy annak erre megfelelő s izolálható részében a házasságra lépett hallgatók elhelyezését. Nem valami séma sem látott, soha sem próbált akció volna ez. Drezdában, Prágában, Moszkvában is így próbálják megoldani az összeházasodó egyetemisták, főiskolások gondjait.

A probléma valóságos, élő, a hallgatók sorsában gyökerezik. Úgy gondolom, kell, hogy beszéljünk róla: minden túlzás, demagógia vagy éppen „hözöngés” nélkül.

Géza Ferenc